

Priveliște bogată de pe vârful muntelui

(continuare)

„Mareț este DOMNUL și foarte vrednic de laudă, în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele sfințeniei Lui.” — Psalmul 48:1

Cu Ilei pe muntele Carmel

Dacă ne amintim serviciul particular al profetului Ilie și cu ajutorul textelor din Vechiul și din Noul Testament ne câștigăm cunoștința ajutorului ce se obține din această relatare, cât de mult putem să apreciem declarația apostolului Iacov despre Ilie. Totuși, toată mărimea chemării sale și a serviciului său, Ilie a fost un „om cu aceleași simțuri ca noi”. Și istoria vieții sale dovedește adevăritatea acestor cuvinte. Povestirea nu evită descoperirea câtorva slăbiciuni ale sale, asemănătoare cu ale noastre. Însuflețit de un zel sfânt pentru Dumnezeu și îndemnat de un impuls și de o bucurie conștientă, îl vedem de partea lui Dumnezeu, și sub această influență îl vedem luptând singuratic fără frică, contra întăriturilor și rătăcirilor lui Baal, iar pe de altă parte îl vedem iar plin de frică, fugind și căutându-și scăparea vieții dinaintea unei femei înfuriate; îl vedem atât de descurajat încât se roagă lui Dumnezeu să-i ia viața. Câți se află în asemenea situații și cuprinși de „aceleași simțuri” ca el în toate acestea. Probabil că foarte puțini din servii credincioși ai lui Dumnezeu din tot timpul Veacului Evanghelic, au putut înconjura astfel de situații descurajatoare, când viziunile au fost desconsiderate și au înțeles împotrivrile înspăimântătoare contra cărora au luptat, dar Iacov vrea să ne arate puterea mare a lui Ilie cu Dumnezeu în rugăciune și slăbiciunile care l-au stăpânit pe el, apostolul le-a folosit ca un argument să ne întărească în încrederea că „mare putere are rugăciunea fierbinte a celui drept”. Și fiindcă Cuvântul lui Dumnezeu ne prezintă acest caracter ca un exemplu a ceea ce poate face rugăciunea stăruitoare (Iacov 5:17,18), să nu apreciem și să stăruim și noi în rugăciune, văzând binecuvântările ce rezultă din aceasta?

Este destul de ciudat, că în Israel mai existau încă șapte mii care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal; dar și aceasta este adevărat că aceștia niciodată nu și-au ridicat vocea împotriva decăderii care perdomina. Fără îndoială, Obadia a fost unul dintre aceștia, și totuși rămânerea sa în serviciul răutăciosului Ahab se pare că nu i-a cauzat multă dificultate. Dar ce ocazii fericite a pierdut el din cauza spiritului său de compromis, și câți alții din toate vârstele au neglijat și au pierdut de asemenea o mulțime de ocazii fericite! Dar Ilie, omul rugăciunii, a fost singurul care s-a ridicat ca adorarea lui Dumnezeu să fie restabilită în țară. El singur a stat la acea ocazie memorabilă când a fost încercarea pe Muntele Carmel și el a fost înconjurat de suporteri care nu erau înțelegători, când el s-a luptat în rugăciune pentru întoarcerea ploii necesare pentru reînvierea pământului însetat.

Nu-i de mirare că în urma acestei străduințe i-a pierit curajul și l-a cuprins un sentiment de slăbiciune în așa fel, încât a dorit că mai bine ar fi să moară. Cine, pentru cauza adevărului, a trecut prin astfel de ape adânci, cine a putut să vadă dintr-un punct de vedere mai înalt, cum faptele fundamentale ale vieții creștine se idolatrizează și mii de lucruri, care nu au nimic de-a face cu serviciul lui Dumnezeu, se pun înaintea adevărului, acela poate să înțeleagă de ce fel de sentimente a fost stăpânit profetul, când el s-a rugat ca Dumnezeu să arate pe servul Său adevărat. Există timpuri când nimic nu este mai folositor ca o „clară privire a credinței, care arată omului neînțelepciunea punctului său de vedere și cu o singură mișcare de mână înlătură rețeaua (mreaja) de păianjen a sofisticăriei (ceea ce se pare adevăr, dar nu e), prin aceea că plângându-se înaintea conștiinței sale se judecă pe sine și se aduce la tăcere.

Doamne, învață-ne să ne rugăm

Printre marile privilegii secrete ale creștinului puterea rugăciunii nu este cea mai neînsemnată. Oricât de mult s-a spus în ce chip ajung rugăciunile noastre la Dumnezeu, a cărui legi se pot vedea peste tot locul și a cărui cunoștință este fără de margini, totuși acest lucru este încă în mare măsură învăluit în taină. Dar că rugăciunea poate să cheme în ajutor puteri care să ne servească, aceasta este un fapt pe care mii de oameni o vor dovedi. De aceea lucrul principal pentru noi este să știm cum să ne rugăm plini de înrâurire. Chiar și numai o privire fugitivă asupra multor texte scripturale, care ne îndeamnă la rugăciune, va arăta că rugăciunea are atât de mare importanță în experiența creștină, încât dovezile unei vieți spirituale lipsesc acolo unde rugăciunea este absentă ca o forță vitală în viață. Dar rugăciunea lui Ilie, cu ocazia pe care o analizăm acum, a avut un caracter cu totul special. El a dorit ca Dumnezeu să fie glorificat înaintea poporului, și deasemenea ca poporul să poată fi

binecuvântat și să se întoarcă în favoarea deplină a lui Dumnezeu. Prin aceasta el a devenit un mijlocitor, iar Carmelul ne amintește activitatea mijlocirii sale bogate pentru binele poporului său.

Să observăm privilegiul conținut și arătat în textul următor: „Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus niște paznici care nu vor tăcea niciodată, nici zi, nici noapte! Voi, care aduceți aminte DOMNULUI de el, nu vă odihniți deloc! Și nu-I dați odihnă, până nu va așeza din nou Ierusalimul și-l va face o laudă pe pământ.” (Isaia 62:6, 7) Cât de minunat este serviciul de a „chema” pe Iehova! Și ce țintă înaltă de a concentra toate puterile de rugăciune pentru aceasta! Cine poate pune la îndoială că Dumnezeu se bucură încă de acești chemători astăzi și în asemenea decoperiri a voinței Sale ca aceasta. El ne învață să ne rugem și cum să ne rugăm și că El vrea ca acest lucru să se continue. Dumnezeu ne spune că El dorește chemători care au adevăratul spirit al rugăciunii, care amintesc nevoile și posibilitățile poporului Său. Și noi știm foarte bine în ce fel putem deveni astfel de chemători. Noi am rugat pe Isus ca El să ne învețe să ne rugăm și El ne-a învățat. În rugăciunea Sa pentru Biserică din capitolul 17 a Evangheliei lui Ioan, rugăciune care nu se poate imita, ne-a arătat o mare înălțime și importanță a rugăciunii. „Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu, pentru că sunt ai Tăi” (versul 9). Și ce fel de dorințe zac în inima Lui pentru ei? Oh, cât de mari și importante sunt ele! El se roagă Tatălui ca ei să fie păstrați în numele Tatălui prin spiritul care locuiește în ei, care le va da o creștere în însușirile Tatălui, deoarece numele Tatălui reprezintă caracterul Său. El cere ca ei să fie păziți curați față de răul din lume, ca să fie sfințiți prin adevăr și astfel să rămână întotdeauna în comunitate cu Tatăl și cu El Însuși, și ca ei să fie într-o adevărată unitate și ca în sfârșit să fie cu El în gloria Sa. Desigur că El dorește ca noi să chemăm pe Dumnezeu zi și noapte, până când o astfel de rugăciune se va îndeplini în poporul Său din timpul nostru.

Dar instrucțiunile Sale ca noi să ne rugăm, și cum să ne rugăm, nu se sfârșesc cu aceasta. Prin unii „chemători” ai Săi, aleși în mod special, ne-a arătat privilegiul nostru în această privință. Să observăm câteva din aceste rugăciuni inspirate de Spiritul sfânt și concentrarea celor mai folositoare cerințe, claritatea privirii spirituale și armonia cu Spiritul lui Isus. „De aceea și eu, auzind despre credința în Domnul Isus care este în voi și despre dragostea voastră pentru toți sfinții, nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi, amintindu-vă în rugăciunile mele, ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea deplină a Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să cunoașteți care este nădejdea chemării Lui, care sunt bogățiile slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, potrivit lucrării puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat dintre cei morți și L-a pus să stea la dreapta Sa, în locurile cerești”. (Efeseni 1:15-20) Ce înălțime a privirii spirituale! Ce mare asemănare este între rugăciunea lui Isus și aceea a lui Pavel.

Dar să auzim și o altă înălțime de rugăciune, una care într-adevăr se ridică până la înălțimea cerului: „...Iată de ce, îmi plec genucii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, ca, potrivit cu bogățiile slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, ca să puteți înțelege pe deplin, împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să vă umpleți de toată plinătatea lui Dumnezeu”. (Efeseni 3:14-19) Desigur că Pavel apostolul, a fost unul dintre chemătorii credincioși ai lui Dumnezeu și s-a rugat fierbinte ca Biserica lui Cristos să ajungă la priviri atât de înalte și să guste bucurii atât de mari.

Când am cântat, că „fața Ta glorioasă, luminează Biserica Ta, cu lumina cerească”, am fost noi într-adevăr plini de dorința de a manifesta acea putere? Sau când am zid: „Asupra noastră cad stropi de har și ne rugăm pentru ploaia plină de dar”! Dacă acesta a fost cazul, și într-adevăr am dorit ploaia binecuvântării, deoarece am recunoscut, că astfel de ploi bogate sunt de lipsă pentru a uda și înviora pământul uscat al inimii, pentru ca în locul încropirii să câștigăm „iubirea cea dintâi”, atunci credem că am apucat cel mai bun și mai potrivit drum pentru a ne asigura o astfel de binecuvântare, prin aceea că am urmat instrucțiunea adâncă a acestor rugăciuni îndrumate de Spiritul sfânt. Biserica a intrat în existență într-o astfel de atmosferă a rugăciunii; de aceea trebuie ca și existența ei în această lume, ca o unealtă și ca „sarea pământului”, să fie susținută prin rugăciunea învățată de Spiritul sfânt. Privirea sau vederea ei spirituală a fost păstrată clar prin rugăciune și post, până când spiritul așteptării lui Dumnezeu a părăsit consfăturile și întrunirile ei și puținele reînsuflețiri strălucitoare din această vârstă au venit pentru că oamenii de rugăciune au mijlocit la Dumnezeu pentru binecuvântările primite, adică „chemătorii Săi”. Baza aprobării lui Dumnezeu nu este „nici prin forță nici prin tărie, ci prin Duhul Meu”, și Spiritul sfânt poate să lucreze numai prin oameni sfinți și plini de spiritul rugăciunii, fiindcă mâinile care se întind după binecuvântările Sale trebuie să fie mâini curate, altfel rugăciunea nu folosește. (Zaharia 4:6;

1Timotei 2:8). Într-adevăr, binecuvântările vor veni ca o ploaie, dacă în general se va recunoaște lipsa sau necesitatea și puterea rugăciunii serioase și a chemătorilor înzestrați cu o înțelegere clară, care fără de cusur, sau nevinovați, vor intra în „sala de primire” în numele poporului lui Dumnezeu.

Cu Isus pe muntele Măslinilor

Câte evenimente și întâmplări nu ne sunt încă povestite din serviciul Mântuitorului nostru, pe care noi am fi bucuroși să le cunoaștem. Desigur că multe volume s-ar fi putut scrie despre expresiile și faptele Domnului nostru, care în mod vizibil nu au fost toate necesare pentru ca rapoartele Evangheliei să fie pline de toate amănunțele. Dacă s-ar fi păstrat toate cu îngrijire, atunci în tot cazul, trecerea timpului ar fi văzut o mare îngrămădire de împodobiri legendare, și învățăturile dogmatice ar fi pus întâmplările sau evenimentele mai neînsemnate ca temelie de mântuire, așa că din aceasta s-ar fi produs mult rău. Dar când citim că Isus adesea se ducea cu ucenicii Săi pe Muntele Măslinilor, ne-am bucura totuși să știm ce s-a petrecut cu ei la aceste ocazii. Amintirile care au fost legate de această grădină, pe care și Iuda a cunoscut-o atât de bine, trebuie să fi fost multe. Dar am putea oare crede că noi am rămas cu totul fără nici o cunoștință despre acele ore prețioase a tovarășiei minunate? Să ne amintim că Isus a făgăduit cu siguranță, că atunci când Spiritul sfânt va veni el va îmbogăți memoria ucenicilor și le va aduce aminte de toate câte Isus le-a vorbit. Cât de mult este posibil că bucuria acelor scumpe convorbiri ne este dată în provizia nesecată a învățăturilor din scrierile apostolilor pe care noi le avem astăzi. Întocmai ca o piatră care, aruncată într-o apă lină, răspândește o mulțime de inele departe pe suprafața apei, tot așa s-au răspândit și au ajuns până la noi și înrăuirile ceasurilor liniștite de pe Muntele Măslinilor.

Din cauză că Muntele Măslinilor a fost locul unde Isus a avut atâtea experiențe speciale, de aceea noi suntem foarte interesați și ocupați cu aceste întâmplări. Afară de aceea că Domnul adeseori s-a retras aici din serviciul Său public și foarte obositor, și îndată după cina cea de pe urmă El a mers iar în această grădină unde sufletul Său a trebuit să lupte o luptă de moarte cu „strigăt tare și lacrimi”. Și tot de pe înălțimea acestui munte s-a dus El iar înapoi la Tatăl pentru a primi aprobarea cerească. (Vezi Ioan 18:1-2; Matei 26:30-36; Marcu 14:26-33; Luca 22:39; Fapte 1:12). Desigur că privirile dintr-un punct, în care se concentrează atâtea lucruri din istoria creștinească, trebuie să fie minunate, plăcute și folositoare.

Singurătatea de pe muntele Măslinilor și Betania

Să observăm faptul că Fiul lui Dumnezeu adesea s-a retras cu ucenicii Săi în acest loc liniștit, și fără îndoială adesea singur. Da, să privim la El care față de alții și-a deschis inima în mod atât de larg și bogat, ca și cum ar poseda provizii nesecate; la El, care la botez a primit Spiritul sfânt fără măsură și care a putut spune celor osteniți și împovărați: „Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați, și eu vă voi da odihnă”. Să privim la El care a posedat atâtea daruri spirituale desăvârșite, încât El a fost în stare să înțeleagă cu ușurință și repede cele ce erau scrise în Scripturi cu privire la serviciul Său. Să privim la El care a fost înzestrat cu toate aceste avantaje ca echipament pentru serviciu. O inimă care privește toate acestea nu va fi oare condusă la întrebarea, pentru ce s-a retras Domnul atât de des în singurătate pe Muntele Măslinilor, sau în Betania, sau în alte locuri izolate? Pentru o minte spirituală și coaptă răspunsul va fi clar: El a fost făcut întocmai asemenea fraților Săi. El n-a fost făcut asemenea fraților numai în înțelesul că s-a făcut părtaș la trup și sânge, ci și în privința că viața Sa a fost păstrată și susținută prin puterea Tatălui care locuia în El. La timpul Său trebuia să aibă viață în Sine; dar în timpul umilirii Sale, când El își cheltuia puterea pentru cei bolnavi și muribunzi, și când celor apăsăți și împovărați le da odihnă, cât de des a simțit El nevoia de a fi numai El singur cu Dumnezeu, în care se aflau toate izvoarele Sale de binecuvântare. Să ne gravăm bine în mintea noastră chipul Domnului nostru, cum El adesea căuta singurătatea, și aceasta nu are nevoie de alte îndemnuri mai departe ca și noi să recunoaștem nevoia urgentă a acestor ore de singurătate pentru noi înșine. Și încotro și-a îndreptat El privirea după conducerea de care avea trebuință? O, El a știut încotro trebuie să se îndrepte: „În sulul cărții este scris despre Mine”, a zis El. Aceea, iubite ucenic, ce este scris acolo, este și pentru tine. Prin această carte vorbește Dumnezeu încă și acuma indivizilor, dacă inima lor este gata să primească, și dacă viața le este curată, iubirea fierbinte și mintea liniștită, și dacă ei au învățat a se folosi în mod personal de Cuvântul lui Dumnezeu. Din paginile acestei cărți răsună o „voce înapoia noastră” spunând: „Iată Dumnezeul tău!” descoperit în mărirea și în îndurarea Sa, și de aici, prin spiritul și Cuvântul Său, El vrea să te îmbogățească cu mai mari descoperiri ale voinței Sale și să-ți înlesnească experiențe și mai bogate ale puterii Sale.

Păzește calea mea, o doamne!

Ce fel de sentimente fericite s-ar fi trezit în noi, dacă mai demult am fi privit întâmplările prețioase în legătură cu Muntele Măslinilor. Dacă privirea noastră ar fi liberă de tot ce o întunecă, și dacă noi am fi sfinți și curați — ce lucruri minunate am putea noi vedea de pe acest loc sfânt, cugetându-ne asupra celor întâmplare acolo! Noi nu avem timp de a cerceta toate aceste acuma, dar o întâmplare, totuși nu trebuie să o trecem cu vederea. Dacă acest munte ne ridică mintea asupra a tot ce este comun și ordinar, el ne amintește de asemenea și evenimentele sau întâmplările care ne provoacă în mod serios să cerem mila sau darul lui Dumnezeu, ca noi să putem umbla plini de credincioșie față de Dumnezeul nostru. Este bine, într-adevăr să ne înfățișăm înaintea minții noastre toată bogăția bucuriei ce ne-o oferă Muntele Măslinilor, dar Scripturile și experiența ne învață, că cu toată înălțimea învingerilor excepționale suntem expuși și la înfrângeri și căderi înspăimântătoare. Pentru aceea este dată prevenirea: „Astfel, deci, cel căruia i se pare că stă în picioare să ia seama să nu cadă.” (1Corinteni 10:12). Pe muntele Măslinilor s-a întâmplat că Isus a fost dezamăgit atât de amar prin trei dintre ucenicii Săi. Într-un timp când se părea că fiecare coardă a iubirii și simpatiei lor trebuie să fie întinsă până la extrem, că privirea lor spirituală este trează, urechea plină de dorință de-a auzi, și inima pregătită la supunere încât nimic nu mai aveau de-a face decât numai a priveghea, tocmai atunci se aflau ei într-o stare despre care a trebuit să se scrie: „Apoi a venit la ucenici, și i-a găsit dormind”. Și ca și cum aceasta nu ar fi destul pentru a ne trezi la participarea acestor greutăți, se scrie că El a venit a doua oară, ba și a treia oară din locul agoniei Sale la ucenicii Săi, numai să-i găsească întotdeauna dormind. Și toată această greșală spre a se ridica la înălțimea situației, îi este spusă lui Petru, Iacov și Ioan, cei mai apropiați prieteni ai Săi.

Ce prevenire este aceasta pentru noi! Aceștia sunt trei bărbați care sunt cu mult mai mult onorați decât toți contemporanii lor, și totuși au greșit în măsură atât de mare. Aceștia trei au fost martorii schimbării la față a lui Isus. Unul dintre ei a jurat Domnului devotație zicând că e gata să și moară pentru Învățătorul lui, iar un altul dintre ei cu câteva ceasuri înainte, stând la masă, și-a plecat capul pe pieptul lui Isus. Ce privire la slăbiciunea și neputința ce este în noi, și care de asemenea ne poate umili și înjosi, dacă nu suntem destul de treji și ocupați cu rugăciunea, ca să nu cădem într-o astfel de ispită. Dar înălțimea onoarei și binecuvântările speciale ușor pot să ne dea un sentiment de siguranță falsă și să nutrească în noi mândria, care atât de des merge înaintea căderii (Proverbe 16:18), dacă inima nu este ținută într-o stare umilită și trează prin recunoștința nevredniciei și slăbiciunii ei. Rapoartele precise despre acești oameni nu ne sunt date cu scopul de-a vedea slăbiciunile lor, ci pentru a ne preveni pe noi față de slăbiciunile noastre. Dacă ei au făcut o greșală atât de serioasă, într-un timp atât de periculos, atunci: „Sufletul meu bine grijește”.

„Simone, tu dormi?”

Noi nu trebuie să facem nici o presupunere nefolositoare despre ceea ce au simțit acești ucenici oboșiți când au fost aflați dormind. Ne putem ușor închipui cum a primit Petru cuvintele lui Isus într-un ton accentuat, când el s-a îndreptat cu întrebarea către el: „Simoane, tu dormi?” Desigur, unul care s-a arătat cu atâta bunăvoință, să moară pentru Învățătorul său, după cum el însuși a declarat, trebuia să poată veghea un ceas cu El. Dar cum este cu noi? Dacă Petru, care cu această ocazie a mărturisit în public devotația sa neschimbată față de persoana lui Isus și l-a asigurat, că nici chiar moartea nu-l va despărți de El, totuși a greșit în ce privește îndeplinirea cu credincioșie a votului său de consacrare, cât de adesea am greșit noi în asemenea chip? Și cum adeseori ne-am opus cu iubirea noastră excelentă față de iubirea altora, care de asemenea au susținut că îl iubesc pe Isus! Poate că noi am simțit greșit, că alții pot să iubească pe Domnul, dar fiind numai credincioși nominali, mărturisirile lor de devotație trebuie să fie prețuite mai puțin decât ale noastre, și desigur iubirea lor trebuie să fie mai mică decât a noastră. Dar ce va descoperi sfârșitul relatării? O, cine dintre noi Îl va fi auzit atunci spunând: „Simone, tu dormi?” Tu, care te-ai bucurat de o favoare atât de mare, tu, care ai fost învățat în mod atât de credincios și care ai depus mărturisiri și promisiuni atât de pompoase, „nu poți să veghezi un ceas cu mine?” Și ce va fi când El ne va găsi a doua oară și a treia oară dormind?

Cu Mielul pe muntele Sion

Într-o zi frumoasă „muntele casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte . . . și toate popoarele se vor îngrămădi spre el” (Isaia 2:2). În aceea zi fericită toate împărățiile acestei lumi vor fi devenit Împărăția Regelui nostru, și noi ne vom bucura împreună cu El văzând aceasta adunătură a munților. Dar ca un preludiv al acestei opere glorioase nu vom experiența că bucuria găsirii că toți munții peste care am trecut în călătoria noastră se contopesc în măreția în care vom sta noi pe muntele Sion? Nu se vor aduna oare atunci toți aceia care ne-au bucurat inimile și care ne-au întărit picioarele în peregrinajul nostru, pentru ca acolo să ne salutăm și să ne

întoarcem din nou de mii de ori mai împuterniciți. Pregustările însuflețitoare ale fericirii cerești, de care am avut parte pe înălțimile munților de aici, nu vor forma oare o pregătire plină de binecuvântare pentru ospățul nunții Mielului, „când el, unit cu Mireasa Sa, se va prezenta înaintea trombului”?

Și vom fi noi oare acolo? Desigur aceasta este o importantă întrebare! Pentru a răspunde la această întrebare, să ne întoarcem la descrierea care o face cuvântul lui Dumnezeu despre acei care vor fi așa de mult înălțați pentru totdeauna. Apostolul ne descrie ceea ce i-a fost descoperit pe vârful muntelui, unde a fost dus. „Apoi m-am uitat și iată, Mielul stătea pe Muntele Sion; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său”. (Apoc. 14:1) Dacă ne cugetăm la cartea vieții Mielului și ne amintim că numai cei ce ale căror nume sunt scrise în paginile ei vor fi socotiți între cei aleși, atunci suntem forțați să ne punem întrebarea: oare este și numele meu scris acolo? Dar poate pentru timpul prezent întrebarea cea mai importantă trebuie să fie, dacă numele Tatălui este scris permanent pe fruntea mea. Mă schimb eu zi după zi în chipul Său, prin aceea că însușirile și sfințenia Sa sunt tot mai mult gravate în caracterul meu, așa că El nu peste mult „să poată vedea în mine chipul Său”? Astfel vor fi cei ce vor sta pe Muntele Sionului și de aici vor vedea într-un viitor fără de sfârșit bucuria nespus de mare, și vor urma pe Miel ori unde va merge. O, ce putem înțelege noi despre această bucurie viitoare, când Dumnezeu va arăta bogățiile Sale mari ale îndurării Sale în bunătatea Față de noi prin Isus Crisots.

Der Herold, februarie 1934